

La cara lletja de la Marxa a Montserrat

TONI CALDERÓN

DIA DE PLUJA
Amb pas tremolós, per les hores acumulades i la pluja suportada, vam poder sortir del bosc tenebrós i albirar les primers llums del dia...

esports Sóc un addicte a la clàssica "marxa Canovelles-Montserrat", amb la d'enguany (celebrada els passats dies 26 i 27 d'abril) ja en són 18 consecutives de les 19, i mai he viscut una experiència tan crua...

Diferent a totes, aquesta ha estat una caminada que no oblidarem mai. I no perquè hagi estat una marxa mal organitzada, ans al contrari, ha estat impecable, amb un equip d'organització renovat però amb la mateixa voluntat de servei anterior; ni tampoc perquè l'equip d'avituellaments no ens hagi donat el suport habitual, tot el contrari, ha estat més atent que mai i han doblat el seu esforç per ajudar-nos a seguir caminant. Enguany la marxa ha tingut un element esperat però no tan implacable com ha estat: la pluja. La 19a marxa Canovelles-Montserrat ha estat una travessa diferent, atípica; amb un protagonista demolidor i malvat: la pluja.

En aquests anys de marxes a Montserrat, hem tingut de tot, pluja, calor, fred, etc., però sempre aquestes inclemències meteorològiques han estat superades sense excessius problemes; ara bé, en aquesta ocasió la pluja ha estat un enemic persistent.

Hem de tenir present, que des d'abans de les 11 de la nit del divendres i fins al migdia del dissabte no va parar ni un instant de ploure. Una precipitació fina que hora rera hora anava traspasant tots els anoracs i impermeables, anava calant fins arribar al moll de l'os.

CALDES DE MONTBUI: PRIMERES GOTES

Tot va començar a l'hora prevista, les set del vespre del divendres dia 26 d'abril, i fins al sopar de Caldes (10 del vespre) el grup xerrava, reia, trespava amb pas viu i l'ambient no diferia gaire de les anteriors marxes. En arribar a Caldes vam sopar tranquil·lament i en reprendre la marxa vam notar les primeres gotes de pluja fina. No va ser fins la mitja nit quan tots vam decidir abrigar-nos i protegir-nos de l'aigua que ens començava a humitejar la roba.

A partir d'aquest moment i fins a l'hora d'esmorzar a Vacarisses, vaig viure una de les experiències més aterridores: la manca de xerinola i de conversa entre els companys. Ningú parlava, tothom estava concentrat a fer un pas rera l'altre i sense esma per comunicar-se.

Els únics sons que durant set hores vam sentir eren el brogit monòton de la pluja que com petits projectils es clavaven a les nostres mans i la cara, el soroll metàl·lic dels bastons i les passes feixugues de les nostres botes. Depriment tot plegat i jo molt preocupat sobretot per l'estat físic de la Laia, la meva filla, que era la seva tercera participació, però que va acabar en perfecte estat i també del meu nebot, en Xavi, que malauradament va haver d'abandonar per fred i mullena.

PARC DE SANT LLORENÇ: FRED...

A quarts de tres de la matinada, just quan arribarem a l'avituellament de

l'entrada del Parc de Sant Llorenç del Munt, un bon grapat de marxadors van començar a omplir els cotxes i furgonetes de suport i la resta ens intentàvem aixoplugar a les carpes instal·lades per l'equip de suport. Allà vam exhaurir les existències de brou calent; un autèntic bàlsam per uns marxadors absolutament xops i enfredorits. La marxa continuava i havíem d'arribar a la nostra fita de la millor manera possible.

Vam seguir caminant, mentre la pluja, el vent lateral i la boira, impedièren que els frontals de llum distingissin al company que teníem dos metres més endavant. Tres hores després, a un quart de sis vam arribar a la Casa nova de l'Obac i allà vam aixecar els ànims. Un porxo!, tal i com us ho dic, un porxo!, el millor regal per a una nit diabòlica. Allà vam poder eixugar-nos, canviar-nos roba i preparar-nos pel tram més delicat de la marxa, la baixada fins a Vacarisses.

EN AUTOCAR A MONTSERRAT

L'organització ja havia decidit i anunciat que la marxa s'acabaria a Monistrol i que el tram final fins a Montserrat es faria amb autocar i, aquest fet afegit a la proximitat de l'esmorzar, va reforçar les minses forces que ens quedaven.

Amb pas tremolós per les hores acumulades i la pluja suportada, vam poder sortir del bosc tenebrós i albirar les primers llums del dia... L'esmorzar era a prop i l'abnegat equip d'avituellaments segur que sabia com poder encendre les brases per coure les botifarres.

A un quart de nou, els últims marxadors vam arribar a la parada del desdèjuni i va ser un moment preciós, perquè vam poder retrobar-nos tot el grup i entre queixalada i trago de vi vam reforçar l'esperit baix que ens havien deixat les desenes de quilòmetres i els litres d'aigua suportats.

A tres quarts de deu arribava a Monistrol, on vaig poder abraçar-me a les meves filles, la meva dona i resta de familiars i amics. Tots plegats havíem acabat una travessa molt exigent.

Tots junts vam arribar al Santuari i allà, com era previst, l'Anna, la Mireia i la Montse, les noves responsables del Centre Excursionista, van fer l'Ofrena del Ciri a la Mare de Déu de Montserrat. Gràcies a les tres, també als Tonis, a l'equip d'avituellaments, a en Xavi com a responsable del Centre Excursionista, als 117 companys de marxa i, sobretot, a la Comissió Sant Antoni Abat per la seva persistència.

Mullena i fred, van ser uns companys inesperats que durant deu hores van ser els protagonistes d'una marxa inolvidable i que ens va mostrar la cara lletja de Montserrat. Tot i això, la màgia d'aquesta muntanya sagrada i el que simbolitza per a tots nosaltres no farà que defallim. L'any que ve hi tornarem amb força renovada i amb la il·lusió de celebrar la vintena edició.

Toni Calderón
Comissió Sant Antoni Abat
de Canovelles